

کوچه پس کوچه‌های کرمانشاه

۸ بهمن ۱۴۰۱ ساعت ۱۶:۰۲

خیابان‌های کرمانشاه چندان تنگ بود که با کالسکه در آن رفت و آمد نمی‌شد کرد و چنان ناهنجار و بر دست‌انداز که پیاده راه رفتن در آن‌ها ممکن نبود. پس هر گاه کسی به مهمانی یا خرید می‌رفت ناگزیر می‌بایست بر اسب بنشیند.

راه‌ها در دوره قاجار در شکلی کاملاً ابتدایی بودند. یعنی تمام راه‌ها و جاده‌ها به صورت خاکی بودند و خبری از آسفالت و کوچه‌های سنگفرش شده امروزی نبود.

«کرمانشاه همواره به عنوان شهری نسبتاً بزرگ، بر کنار راهی تاریخی که از دشت بین‌النهرین شروع می‌شود و با گذشتن از جلگه مرتفع ایران به قلب آسیا می‌پیوندد، از اهمیتی خاص برخوردار بوده است. این شهر در ایام صلح معبر کاروان‌های بسیاری بود که کالا را به مقصد و جنازه را به مدفن، یعنی به مشاهد مقدسه کربلا با نجف، حمل می‌کردند. اما پس از آنکه نظام السلطنه با دولت خود در آن دیار منام گرفت دیگر کرمانشاه تبدیل به مقر حکومتی شد. هوای خوش و پر طراوت و طبیعت با شکوه کوهستانی کرمانشاه، برای این کار سخت مناسب و مساعد بود. خیابان‌ها چندان تنگ بود که با کالسکه در آن رفت و آمد نمی‌شد کرد و چنان ناهنجار و بر دست‌انداز که پیاده راه رفتن در آن‌ها ممکن نبود. پس هر گاه کسی به مهمانی یا خرید می‌رفت ناگزیر می‌بایست بر اسب بنشیند و همواره خادم سواری نیز پیشاپیش خود داشته باشد که برایش راه بگشاید. این امر نه به خاطر مردم بلکه بیشتر به دلیل شتر و قاطر و الاغی بود که به هیچ وجه رغبتی به کنار رفتن و راه دادن نداشتند و با قطارهای دور و درازشان اغلب راه را بند می‌آوردند.»

منبع: ویبرت بلوشر، سفرنامه بلوشر، ترجمه کیکاووس جهانداری، تهران، انتشارات خوارزمی، ۱۳۶۹، ص ۸۲

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۴۹۰۶۲/کوچه-پس-کوچه-کرمانشاه>